

ת"פ 53811/09/14 - מדינת ישראל נגד ב א

בית משפט השלום באילת

12 יולי 2015

ת"פ 53811-09-14 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי

שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

ב א

ע"י ב"כ עו"ד יעל דארבי

סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם הועמד לדין בגין ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. לפי כתב האישום, עד למועד הרלוונטי, הנאשם והגב' א ב (להלן: "**המתלוננת**") היו בני זוג במשך כחצי שנה. ביום 20.9.2014 בשעה 03:00 בקירוב, נמצאו הנאשם והמתלוננת באוהל שבחוף המגדלור באילת, ונתגלע ביניהם ויכוח במהלכו הנאשם הקניט את המתלוננת, צעק ודיבר אליה בבוטות. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיחדל, בשל חששה כי אחרים ישמעו, וסטרה קלות על פניו. לאחר מכן, הנאשם משך את המתלוננת והכה אותה בפניה במספר מכות אגרופ ואמר לה: "איך את מעיזה לתת לי סטירה?". המתלוננת השיבה: "כי מגיע לך" ובעקבות כך המשיך הנאשם להכות את המתלוננת במכות אגרופ בפניה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת פצע מדמם בשפה התחתונה, כאבים בראש, בצוואר ובעורף.

הנאשם יצא מהאוהל וכעבור זמן קצר שב על עקבותיו כשהוא מחזיק סכין בידו. הנאשם אחז במתלוננת בחזקה, בידו האחת ריתק אותה ובידו השנייה הניף את הסכין לעבר המתלוננת, ואמר לה: "תראי מה אני אעשה לך" ו"אני ידקור אותך יא מזדיינת בתחת עם ערבים". הנאשם המשיך להכות את המתלוננת, בכל חלקי גופה, בעודה שכובה על המזרן ומנסה להתגונן מפניו.

3. הנאשם, באמצעות באת-כוחו, אישר כי התווכח עם המתלוננת במועד ובמקום המצוינים בכתב האישום, אך הכחיש היותם בני זוג. הנאשם מסר שהמתלוננת סטרה לו ואישר שיצא מהאווהל ושב אליו במהלך הוויכוח. הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת וגרם לה לחבלות ושלל כל שימוש בסכין.

תמצית פרשת התביעה

4. מטעם התביעה נשמעו עדותם של המתלוננת ובני הזוג אורטל לידור ואלון כהן, שלנו באווהל סמוך, במועד האירוע. להלן עיקרי הדברים:

4.1 המתלוננת מסרה כי עד למועד האמור היא והנאשם ניהלו מערכת זוגית שנמשכה כ- 6-7 חודשים, והם התגוררו באווהל במתחם ה"זולה", שהינו מעין "מאהל בדואי" - סככה גדולה על שפת הים בחוף המגדלור באילת. ביום 20.9.2014, היא הנאשם וחבר נוסף יצאו לבילוי, במהלכו צרכו אלכוהול. לדבריה, כששבו לאווהל התגלע בינה לבין הנאשם ויכוח בעניין חסר משמעות והנאשם ביקש ממנה לעזוב את המקום. המתלוננת סירבה ואמרה לנאשם שהאווהל הוא ביתה כשם שהוא ביתו ואין לה לאן ללכת באמצע הלילה. לדבריה, הנאשם קילל ועלב בה ולכן סטרה לו קלות על הלחי, על מנת להרגיעו. ברם, הנאשם הגיב באלימות קשה כלפיה והכה אותה במקומות שונים בגופה. המתלוננת מסרה כי בחורה שלא הכירה התקרבה אליהם וניסתה להרגיע את הרוחות, אך הנאשם לא חדל ממעשיו. בהמשך, הנאשם אמר לה: "אני אראה לך מה זה, אני אראה לך מה זה", הלך לזולה ושב לאווהל עם סכין בידו. המתלוננת שאלה את הנאשם האם הוא מתכוון לדקור אותה, אך הוא לא השיב, אחז בכתפה וצעק: "עכשיו תראי מה זה". בשלב זה, כך סיפרה, הגיע למקום ט, חבר של הנאשם, שניסה להרגיעו ונטל מידו את הסכין. המתלוננת מסרה כי כתוצאה מהמכות, היא דיממה משפתה, נגרמו לה בליטות בראש והיא הרגישה כאבים בגוף במשך כשבוע. המתלוננת ציינה כי בתחילה, סירבה לשתיף פעולה עם המשטרה בשל דאגתה ואהבתה לנאשם ורצונה שהוא לא יענש. לבסוף, במהלך חקירתה ולאחר שהחבלות שעל פניה צולמו היא שיתפה פעולה עם המשטרה מתוך אמונה שהנאשם יביע צער על מעשיו ואולי יהא בכך כדי לסייע לו לטפל בעצמו.

4.2 אורטל לידור (להלן: "אורטל"), דוקטורנטית לכימיה באוניברסיטת בר אילן, מסרה כי במועד הרלוונטי, היא ובעלה לנו באווהל סמוך, במרחק של כ-25 מ' מהאווהל של הנאשם והמתלוננת. אורטל מסרה כי הם התעוררו משנתם לשמע צעקות, קללות ורעש של מכות ואלימות מכיוון האווהל של הנאשם. אורטל ניגשה לאווהל של הנאשם וראתה גבר שחום עם ראסטות רוכן על אישה, ששכבה על מזרן מחוץ לאווהל, כשהוא מכה אותה. לשאלתה לגבי המתרחש, האישה אשר הייתה הלומה ממכות אמרה לה שהחבר שלה החליט להרביץ לה או לפוצץ אותה; הנאשם אמר לה: "עופי מפה יא..."; ואדם נוסף, שנכח במקום, אמר לה: "אל תתערבי זה בין בני זוג". אורטל מסרה ששבה לאווהל שלה, אך אז נשמעו שוב קללות ואף איום בדקירה, באלו המילים: "אני אדקור אותך יא מזדיינת עם ערבים", ולכן הם הזעיקו את המשטרה. אורטל מסרה כי למחרת שוחחה עם המתלוננת והבחינה בסימני אלימות על פניה.

4.3 אלון כהן (להלן: "אלון"), בעלה של אורטל, מסר כי במועד האירוע ישן עם אורטל באוהל בחוף המגדלור. לדבריו, באמצע הלילה הם התעוררו לשמע צעקות וקללות ובהמשך שמע קולות של חבטות ומכות. אלון סיפר כי אורטל נגשה לאוהל ממנו נשמעו הקולות. לדבריו, הוא נשאר ליד האוהל בו ישנו ושמע קול של גבר אומר: "תראו אותה היא נתנה לי סטירה", "מזדיינת עם ערבים" רעש של חבטות ומכות; ואישה צועקת: "מה תעשה תדקור אותי?". בשלב זה, הם הזמינו משטרה, והפנו את השוטרים לאוהל ממנו נשמעו הצעקות.

5. המאשימה הציגה, בין היתר, הודעות שנגבו מהנאשם במשטרה (5/ת, 6/ת); דו"חות שוטרים שהגיעו למקום (1/ת, 2/ת); דו"ח עימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (3/ת); הודעות שנגבו מחבר של הנאשם שנכח במקום (9/ת, 10/ת); תיעוד מצולם של פניה החבולות של המתלוננת (4/ת).

6. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו על בסיס מסכת הראיות שנפרסה בבית המשפט. נטען כי הוכח איומים ומעשי אלימות בין בני זוג ולצורך כך אין נפקא מינה לאופן המגורים שהם בחרו לעצמם. כמו כן, נטען כי גרסת הנאשם לא הייתה אמינה ונתגלו סתירות רבות בין גרסתו בבית המשפט לזו שמסר במשטרה.

תמצית פרשת ההגנה

7. מטעם ההגנה העידו הנאשם וחברו ט ד.

7.1 הנאשם מסר כי עד למועד האירוע הוא והמתלוננת ניהלו מערכת יחסים שנמשכה כ-7-8 חודשים. לדבריו, באותה תקופה הוא התגורר בזולה שבחוף המגדלור באילת והמתלוננת התגוררה לסירוגין עמו באוהל בזולה או בזהר אחרת בהרים או בביתה שבמצפה רמון. הנאשם מסר כי במועד הרלוונטי הוא והמתלוננת התלוו לחבר שלו ובילו בפאבים, במהלכו צרך אלכוהול, והוא אף זכה לחיבוק ונשיקה ממכרה שפגש, דבר שעורר את קנאתה של המתלוננת. בשובם מהבילוי, המתלוננת הטיחה בו שהוא בוגד בה, אך הוא הכחיש וביקש ללכת לישון. משהמשיכה המתלוננת בשלה, אמר לה: "את מזדיינת עם ערבים" והלך לישון. לדבריו, לפתע הרגיש "סטירה חזקה מאוד" שקיבל מהמתלוננת וציין שאין זו הפעם הראשונה שהמתלוננת נהגה בו באלימות. לדבריו, המתלוננת קיללה אותו. למקום הגיעו חברו, ט ד, שישן כ-3 מטר מהמקום, ואישה שלא הכיר, כדי להרגיע את הרוחות. הנאשם שמע שטל אמר לאותה אישה שהכל טוב והכל בסדר ובסך הכל מדובר בוויכוח בין בני זוג. הנאשם ביקש מהמתלוננת שתעזוב את המקום, אך היא סירבה ולא נתנה לו לישון. לדבריו המתלוננת דחפה אותו כדי למנוע ממנו לצאת מהאוהל והוא השיב לה בדחיפות מטעמו, ואז הגיעה אותה אישה פעם נוספת, ושאלה האם הכל בסדר, והמתלוננת השיבה לה: "הכל בסדר הוא הרביץ לי".

בשלב זה, כך לדברי הנאשם, הוא יצא מאוהל כשפניו לזולה שבנה בהרים, כדי שיהיה לו שקט. הנאשם ציין שנטל עמו מצת כדי לעשן, אך בלכתו מהמקום נזכר ששכח את הטבק באוהל ולכן שב על עקבותיו. לטענתו, חשב לפייס את המתלוננת אך היא סברה שהוא אוזן סכין וברצונו לדקור אותה. בעקבות זאת, הוא לקח את הטבק ופנה לזולה האחרת שבהרים. הנאשם ציין בעדותו כי ביום שקדם לאירוע, המתלוננת רצה אחריו בשביל כדי לחבק אותו, אך נתקעה בכתפו, וכך "פתחה את השפה".

7.2 ט ד (להלן: "ט") מסר שהוא חבר של הנאשם מזה כ-20 שנה, והוא מכיר את המתלוננת כשנתיים שלוש. במועד האירוע, ט ישן באוהל אחר, במרחק של כ-5 מטרים מהאוהל של הנאשם והמתלוננת. לדבריו, הוא התעורר לשמע קולו של הנאשם, שאמר: "די, די, תפסיקי, די", צליל של סטירה ואת הנאשם אומר: "איי". ט יצא מהאוהל שלו וראה את הנאשם והמתלוננת "מתגלגלים" מתוך האוהל שלהם והוא הפריד ביניהם. ט מסר שאישה אחרת הגיעה למקום והפצירה במתלוננת שתתלונן במשטרה ולא תוותר. ט מסר כי לא ראה סכין או מצת בזירת האירוע.

8. ההגנה הגישה את הודעתה של המתלוננת במשטרה (נ/1) ותרשים של זירת האירוע (נ/2).

9. ההגנה ביקשה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו על בסיס העדויות של הנאשם וט. נטען כי המתלוננת והנאשם לא היו בני זוג הידועים בציבור לצורך הרשעתו בעבירה המיוחס לו, היות והם ניהלו רומן למשך מספר חודשים בלבד, מבלי שהתגוררו יחד או ניהלו משק בית משותף. נטען כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש לקביעה שהחבלות שנראו על פני המתלוננת נגרמו כתוצאה מתקיפתה על ידי הנאשם, לא הוכחו איומים ולא נמצאה הסכין. באת כוח הנאשם הפנתה להצעת חוק למניעת אלימות במשפחה (תיקון - הגדרת בן זוג), התשס"ט-2009, שנועדה להוסיף להגדרת בן זוג בחוק למניעת אלימות במשפחה את התיבה: "ומי שמקיים מערכת יחסים זוגית" וטענה כי ניתן ללמוד מכך שלא התקבל תיקון החוק, שאין די בקיומה של מערכת יחסים זוגית לצורך הגדרת "בני זוג", בעיקר ביחס לזוגות שאינם דרים תחת קורת גג אחת.

דין ומסקנות

10. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירות במידה שלמעלה מספק סביר.

אקדים אחרית לראשית ואומר כי לאחר שבחנתי את הקשר שבין הנאשם למתלוננת, הגעתי לכלל מסקנה כי בתקופה הרלוונטית השניים היו בני זוג ידועים בציבור; ולאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת עדי התביעה, על פני גרסת עדי ההגנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם בעבירות שיוחסו לו, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

11. העדות המרכזית מטעם התביעה נשמעה כאמור מפי המתלוננת. אומר בפשטות, האמנתי לגרסתה. לאחר שקילת כלל הראיות, מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם ולקבוע שהאירוע המפורט בכתב האישום התרחש כפי שהעידה. במהלך עדותה בבית המשפט, כמו גם בהודעתה במשטרה, גוללה המתלוננת אירוע אלים למדי שחווה באוהל אותו חלקה עם הנאשם ומחוצה לו, על חוף הים. התרשמתי כי המתלוננת לא ששה אלי קרב ותיארה באיפוק את האירוע הנטען כהווייתו, מבלי להוסיף ומבלי לגרוע; היא לא ניסתה להעצים את מעשיו הפסולים של הנאשם, להפריז בכוונותיו השליליות או לטפול עליו אשמת שווא, וכאשר לא זכרה פרטים מסוימים הודתה בכך. המתלוננת אף לא ניסתה להסתיר בעדותה כי היא עצמה נקטה לראשונה באלימות פיזית, בכך שסטרה לפניו של הנאשם. המתלוננת התקשתה במהלך עדותה למסור פרטים קשים המפלילים את הנאשם, ומדי פעם בכתה. ניכר על המתלוננת כי מסירת העדות, הן במשטרה והן בבית המשפט, לא הייתה קלה עבורה והיא עשתה כן מצו מצפונה, בחוסר רצון לספר פרטים כאובים ולהרע לנאשם, ולעתים גוננה עליו וציינה שאהבה אותו מאד.

12. ואלו עיקרי הדברים שמסרה המתלוננת בהודעתה במשטרה, כ-3 שעות לאחר האירוע (נ/1):

"...היום אני ומשה יצאנו לבלות וחזרנו ואני הייתי קצת מבואסת על משהו וזה עצבן אותו. הוא התחיל להתלהם ולומר שטויות. אני רוצה לציין שלפני כן הוא שטה אלוהול בירות, כמה בקבוקים ו'שוט' של וויסקי, אבל הוא לא היה שיכור. חזרנו לאוהל בערך בשעה 03:00. משה התחיל להתעצבן עליי והתחיל להאשים אותי בכל מיני שטויות כמו למשל שאני שקרנית ותמיד יש בי רוע ועוד דברים כאלו. אז הוא אמר לי "טוב תעזבי אותי, תלכי תלכי". אני רוצה לציין שאין לי פה מקום אחר להיות וזה כרגע כמו הבית שלי וכל הדברים שלי שם. אני לא רציתי ללכת משם כי היה חושך ולא מיהרתי ואז הוא התחיל לומר לי 'את מזדיינת עם ערבים וכל הכפר תקע אותך בתחת' ועוד כל מיני דברים שהוא המציא ופגעו בי. אני ביקשתי ממנו שיירגע ויהיה בשקט כי אנשים בחוף ישנים. הוא הרים את הקול שלו עוד יותר וממש צעק בקול. אני ביקשתי ממנו שוב שיפסיק והוא המשיך לדבר אלי בגועל נפש וקילל אותי בצעקות. אני במטרה 'להעיר' אותו וגם מתוך כעס סטרתי לו קלות על הלחי שלו אז הוא צרח 'איך את מעיזה'. הוא מיד משך אותי באוהל ודפק לי סדרה של אגרופים לפניי שלי ואני נחבלתי (הערת חוקר: מבחין כי השפה של הנ"ל עם חבלה, צילמתי את החבלה). הוא אמר לי 'איך את מעיזה לתת לי סטירה?' ואני עניתי לו 'כי מגיע לך' ואז מיד הוא נתן לי עוד סדרה של אגרופים לפניי שלי. בשלב מסוים הגיעה לאוהל בחורה שאני לא מכירה אותה ושאלה אותנו "מה קורה? ואני אמרתי לה 'שום דבר, הוא רק מפוצץ אותי במכות והכל בסדר'. משה החל לקלל גם אותה והיא אמרה לו 'אני רואה פה אלימות' הוא המשיך לקלל אותה והיא אמרה לו 'תזהר, בעלי פה'. לאחר מכן משה יצא אל מחוץ לאוהל אל ה'זולה' שלו והביא משם סכין. הסכין הייתה חדה אבל אני לא ראיתי את הצבע של ידית האחיזה שלה כי היה חשוך. בתוך האוהל משה החזיק את הסכין עם היד שלו ותפס אותי עם היד השנייה שלו, ריתק אותי עם היד השנייה שלו ותוך שהוא מחזיק את הסכין ומניף אותה הוא אמר 'תראי מה אני אעשה לך'. אני עניתי לו 'נו תדקור אותי' וזה הימם אותו. הוא קם עם הסכין ואמר לי 'טוב עכשיו את תראי מה זה'. אני חשבתי שהוא יוצא מהאוהל בשביל להביא

משהו אחר כמו קרש בשביל להכות אותי אבל הוא כנראה ברח בשלב הזה מהמקום כי בדיוק אתם הגעתם.

נראה לי שהוא איבד היום את השליטה, אני בטוחה שהוא מצטער על מה שהוא עשה, לא בגלל שהוא פגע בי אלא בגלל שהוא אוהב את עצמו יותר מדי..."

13. צפיתי בסרטון תיעוד העימות שהתקיים בין המתלוננת לבין הנאשם וניכר כי המתלוננת הייתה כאובה, כבויה, המומה ומכונסת בעצמה. המתלוננת לא שיתפה פעולה בחפץ לב, הבהירה כי לא היא זו שהעיקה את המשטרה, ופנתה מספר פעמים לנאשם, בהתנצלות, באומרה שהיא אינה יכולה לשקר. וכך אמרה המתלוננת לנאשם (ת/3): "לא קראתי אפילו למשטרה. לא רציתי לבוא למשטרה. ריחמתי עליך ולא סיפרתי כלום עד שאמרו לי שאים אני לא אספר הם ילכו ויחפשו אותך ואני אהיה עצורה עד שימצאו אותך. אם אתה אומר שאני משקרת, תחיה עם זה".

המתלוננת נשאלה מה עשה לה הנאשם והשיבה: "הרביץ לי ואיים עלי. אני לא ראיתי איך הוא הרביץ, פשוט הרגשתי שאני חוטפת מכות. זה היה לפנות בוקר. היינו רק שנינו ביחד. הרגשתי בפרצוף, בראש, בכל הגוף, בעיקר בראש". כשנשאלה למה הנאשם עשה לה את זה, השיבה: "הוא אומר שעצבנתי אותו. כאילו אני שקרנית, מזדיינת עם ערבים". כשנשאלה איך הנאשם איים עליה, השיבה: "במילים, כל מיני, אמר שיעשה לי. בשלב מסוים הוא איים סכין ואיים עלי". המתלוננת הדגימה, לבקשת החוקר, כיצד החזיק הנאשם את הסכין. במענה לטענת הנאשם כי הוא לא הרביץ לה, השיבה: "איזה שחקן אתה. אז מאיפה השפה שלי נקרעה?". בהמשך פנתה לנאשם ואמרה לו: "אני מתפללת לאלוהים שאתה באמת לא זוכר. הגיע זמן שתטפל בעצמך. גם לחטוף מכות וגם לקבל איומים ועוד אתה רוצה שאני אשקר. בן אדם שאומר שאוהב אותי ו-5 דקות אחרי זה מפוצץ לי את הפרצוף..."

14. בעדותה בבית המשפט, מסרה המתלוננת, מבלי שנסתרה, בין היתר כך (עמ' 4-6 לפרוט'):

"יצאנו לבילוי ... חזרנו לפנות בוקר ... הגענו לאוהל והתחלנו להתווכח ואני לא זוכרת על מה כי היינו רבים הרבה. הגענו לאוהל שהיה צמוד ל'זולה' ושימש אותנו לשינה. יש דברים שאני לא לגמרי זוכרת את הרצף כי הייתי בשוק, חטפתי מכות אחרי זה. הנאשם התחיל להאשים אותי ובאיזשהו שלב הוא התחיל לצעוק: 'לכי מפה, תסתלקי מפה' ואמרתי לו: 'קודם כל זה בית של שנינו ולכן אלך בשעה 03:00 בבוקר, חושך וקר ואני עייפה והדברים שלי מפוזרים בכל מקום' ואמרתי לו שמחר בבוקר אני אאסוף את הדברים ואלך. רציתי לדחות את הכל למחרת, ואז הדבר הבא שאני זוכרת שהוא התחיל להאשים אותי והוא כל הזמן הרים את הקול ואני ניסיתי לדבר בשקט כי היו שם אנשים שישנו בחוף וב'זולה'. מה שאני זוכרת שהנאשם התחיל להגיד: 'לכי תזדייני' או 'זיין אותך החבר שלך הערבי' או משהו כזה ואני שאלתי אותו על מה אתה מדבר ואז הוא אמר לי: 'כן הוא זיין אותך', ואני מנסה להשקיט אותו ואמרתי לו תירגע והוא אמר: 'כל

החברים שלו זיינו אותך בתחת'. ניסיתי שוב להרגיע אותו ושלא ישמעו אותו כי לא היה נעים וחץ מזה אף פעם אף אחד לא קילל אותי ואז הוא צעק עוד יותר חזק: 'כל הכפר שלו תקע אותך בתחת'. ואז הרגשתי שצריך להיות לזה סוף וגבול, לא ידעתי מה לעשות. הנאשם שכב וזרק מילים איך שהוא רצה וקילל וחשבתי מרוב תמימותי שאני צריכה לנער אותו ואז סטרתי לו קלות על הלחי. הדבר הבא שאני זוכרת וזה כנראה קרה מאד מהר שתפסתי את הראש עם הידיים ואני הייתי מקופלת על הברכיים ומכופפת ומחפה על ראשי כי הרגשתי מכות מאד חזקות בראש, הצוואר, העורף וכל האזור. באיזשהו שלב שמעתי קול של בחורה שאמרה 'היי מה קורה פה?' והוא המשיך ואז היא כאילו התקרבה ואמרה: 'היי תפסיקו עם זה', אבל הוא המשיך והתחיל לקלל אותה ולהגיד לה: 'תסתלקי מפה זה לא העניין שלך' אבל אני לא זוכרת בדיוק, אלו היו אופי הדברים. אני זוכרת בוודאות שהיא אמרה לו: 'תיזהר, תשמור על פה שלך כי בעלי נמצא פה באוהל ליד'. הוא בכל זאת המשיך לאיים עליה ולא פחד ממנה ומבעלה אבל באיזשהו שלב הוא הפסיק ואני התיישבתי בפתח של האוהל, בעצם מולה. מדובר באוהל זוגי שרק שנינו ישנו בו. התיישבתי בפתח האוהל ואז אני זוכרת שהיא הופיעה מולי ושאלה: 'את בסדר?' ואני זוכרת את המילים שלי: 'פוצצו אותי מכות אבל אני בסדר'. ואז היא הלכה. פה אני לא זוכרת אם הוא חזר להרביץ לי או לא אבל הדבר הבא שאני זוכרת שהוא הרביץ לי במשך זמן ארוך. אני לא זוכרת אם הוא המשיך להרביץ לי אחרי שהיא יצאה אבל באיזשהו שלב הוא התחיל לצעוק עליי: 'אני אראה לך מה זה, אני אראה לך מה זה' ואז הוא קם והלך ונכנס ל'זולה'. ... הנאשם הלך והתיישבתי וחשבתי שהכל נגמר. פתאום הוא חזר עם סכין. יש לתאר שהוא יצא מהכיוון שם נמצאים כלי מטבח והגיע אליי עם סכין. פה יש משהו שאין לי הסבר אליו ואמרתי לו: 'אה, אתה רוצה לדקור אותי?', הוא לא ענה והמשיך להתקרב, אז אמרתי לו: 'אתה באמת רוצה לדקור אותי? אז בוא תדקור אותי' והתקרבותי אליו בישיבה. הדבר הבא שאני זוכרת שאני על הרצפה שוכבת והוא מחזיק אותי כנראה בכתף כדי שלא אברח והוא בא מעליי והסכין מונפת מעליי (העדה מדגימה בידה) וצעק: 'עכשיו תראי מה זה'. פתאום הופיע חבר של הנאשם מאחור, אני לא זוכרת בדיוק מה הוא אמר, כנראה הוא ניסה להרגיע ואמר לו: 'תביא את הסכין' והוא לקח לו את הסכין. ... הוא פשוט הלך ושתי דקות אחרי זה הגיעה משטרה. אין לי הסבר איך הגיעה המשטרה...

אני לא יודעת איך הוא הרביץ אבל אני חושבת שלפחות באוהל הוא הרביץ לי עם הידיים כי אי אפשר לעמוד שם. אילו היו מכות מאד חזקות. כשיצאתי מהסיפור גיליתי שנפתחה לי השפה והיא דיממה והיו לי בליטות בכל הראש.

הרגשתי כאבים בכל הגוף במשך שבוע.

הכי בראש, בעורף וגם בגב, בידיים וברגליים. בעיקר בראש ובעורף כי זה הכי כאב. האמת שכל הסיפור הזה מהתחלה ניסיתי להגן כי מבחינתי הוא היה חבר שלי ואהוב שלי ואהבתי אותו מאד. לקח לי הרבה זמן שלאט לאט הבנתי שאני צריכה להגן על עצמי. בהתחלה חשבתי עליו ולא רציתי לתת פרטים וחקרו אותי במשך הרבה שעות ולא נתתי את כל הפרטים. אחר כך למחרת התחלתי לחשוב שאולי אני יכולה לעזור לו בכל זאת (העדה נסערת ובוכה). ... הגעתי למסקנה שאני לא יכולה לשקר ודיברתי על הסכין כי פחדתי שיקרה משהו רע בפעם אחרת. הייתה סכין באירוע. פחדתי לקחת אחריות שאני לא אספר על הסכין ואז זה ייגמר בצורה רעה. בפעם הראשונה דיברתי על הסכין כי היה לי חשש שכמו שזה קרה עכשיו זה יכול לקרות פעם

נוספת ואם אפשר למנוע את זה רק להגיד את האמת ולטפל בזה. אם האמת לא תעלה מהתיק הזה בפעם אחרת זה יכול להיגמר רע".

15. חיזוק לגרסת המתלוננת מצאתי בעדותה של אורטל, אשר שהתה בחוף הים עם בעלה באוהל סמוך והגיעה לאוהל של הנאשם והמתלוננת לשמע צעקות, קללות וקולות של מכות ואלימות. נוכחותה ומעורבותה של אורטל אושרה בעדות כל העדים, הן מצד התביעה והן מצד ההגנה, ועדותה עלתה בקנה אחד עם מכלול הראיות שהונחו לפניי.

עדוּתה של אורטל נמצאה מהימנה והתרשמתי מאומץ לבה, בכך ששמה פעמיה מיד לאוהל של הנאשם והמתלוננת וביקשה להושיט עזרה לקרבן שנגלה לנגד עינה ללא חשש או מורא, על אף הפגנת אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת וניסיונו של הנאשם להרחיקה. מדובר בעדה שלא הייתה לה כל היכרות מוקדמת עם הנאשם או המתלוננת ולא ניתן ליחס לה כל רצון או אינטרס לטפול אשמת שווא על הנאשם.

וכך מסרה אורטל בעדותה, מבלי שנסתרה (עמ' 17 לפרוט):

"אני ובעלי ישנו באוהל דרומית לחוף המגדלור. באמצע הלילה התעוררנו לצעקות וקללות ורעש של מכות ואלימות ממש ובעלי אמר: 'אני חושב שיש מכות לידינו'. ... היו קללות מצד הגבר, קללות לא נעימות כמו: 'מזדיינת בתחת עם ערבים' משהו כזה. יצאתי מהאוהל, האוהל שלנו היה כ-25 מטר מהמיקום של האירוע, ראיתי דמות גבר רוכן קדימה ומכה, התקרבתי כשראיתי את זה וראיתי שעומד עוד משהו ליד, התקרבתי ושאלתי: 'חבר'ה מה קורה הכל בסדר?', הבחורה ענתה לי משהו כמו: 'החבר שלי החליט להרביץ לי או לפוצץ אותי' או משהו כזה. החבר שהיה ליד אמר לי משהו כמו: 'אל תתערבי זה בין בני זוג'. ... הגבר שהיכה, התיאור שאני זוכרת בחשכה זה ראסטות ועור שחום שזוף, קילל אותי ואני לא זוכרת מה בדיוק, הוא אמר לי: 'עופי מפה יא...'. וחזרתי לאוהל. אחרי כמה רגעים אני לא זוכרת בדיוק חזרו הקללות והיה איום בדקירה מלווה בקללות חוזרות. הוא אמר: 'אני אדקור אותך יא מזדיינת עם ערבים' והיא לא החזירה לו בצעקות ואני לא הייתי בטוחה באיזה מצב היא הייתה. כשהייתי מולה קודם לכן היא הייתה קצת הלומה. בשלב הזה כששמענו מהאוהל את הדברים התקשרנו למשטרה כי פחדנו שיהיה פה סכנה אמיתית לבחורה...".

יום לאחר מכן הבחורה הגיעה לקחת את הדברים שלה ודיברנו שתינו. אישה לאישה. זו הייתה הפעם הראשונה שבאמת הסתכלתי עליה פנים מול פנים והייתה לה נפיחות בשפתיים ובצדי המצח (העדה מצביעה עם ידיה לכיוון פניה). הייתה נוכחות של אלימות על פניה".

אורטל שבה על גרסתה, גם בחקירתה הנגדית, לפיה ראתה גבר "רכון קדימה" ו"מישהי שכובה ומוכה" (עמ' 18 לפרוט). מדובר בעדות של עדת ראיה שתיארה את שראתה ושמעה, ואין חולק כי העדה אכן

הגיעה לפתח אוהלם של הנאשם והמתלוננת במהלך האירוע.

אדגיש כי בבואה של אורטל למקום ולאחר ששאלה לפרש המתרחש, אמרה לה המתלוננת, כך: **"החבר שלי החליט להרביץ לי או לפוצץ אותי"** (עמ' 17 לפרוט'). המתלוננת מצדה מסרה בעדותה כי היא אמרה לאורטל, לאחר שהתעניינה בשלומה, כך: **"פוצצו אותי מכות אבל אני בסדר"** (עמ' 5 לפרוט'). יתר על כן, גם הנאשם בעדותו אישר שהמתלוננת אמרה לאורטל: **"הכל בסדר הוא מרביץ לי"** (עמ' 25 לפרוט').

16. אציין, ולו למעלה מהצורך, היות והמתלוננת עצמה העידה על דבריה, שעדותה של אורטל לגבי דברי המתלוננת, הינה בגדר עדות שמיעה. עם זאת, מדובר בעדות שמיעה אשר עונה על החריגים שנקבעו בסעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**), כך שניתן לקבלה כראיה לאמיתות התוכן, ולא רק לעצם אמירת הדברים.

ודוק, סעיף 9 לפקודת הראיות, שכותרתו: **"אמרת עד בעת ביצוע עבירה"**, מחייב כי מוסר האמרה (בענייננו המתלוננת) יהיה עד במשפט. לעומת זאת, סעיף 10 לפקודת הראיות איננו מחייב כי מוסר האמרה יהיה עד במשפט והסעיף חל בשני המצבים, בין אם העד העיד במשפט ובין אם לא (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק שני, תש"ע-2009, עמ' 616-621).

סעיף 9 לפקודת הראיות מונה שלושה תנאים לתחולתו: תנאי העיתוי שמשמעו שהאמרה נאמרה בשעת העבירה או בסמוך לכך; תנאי התוכן שמשמעו שהאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעבירה; תנאי הזהות משמעו שאומר האמרה הוא עד במשפט.

במקרה דנא, עדותה של אורטל, באשר לדברים ששמעה מפי המתלוננת, עומדת בתנאיו של סעיף 9 לפקודת הראיות כפי שפורטו לעיל, היות ואורטל הגיעה למקום בעיצומו של האירוע ואף מסרה בעדותה שראתה בעיניה שלה את הנאשם רכון על המתלוננת ומכה אותה.

סעיף 10 לפקודת הראיות, שכותרתו: **"אמרה של קרבן אלימות"**, מבוסס על ההנחות כי העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. נוסף לכך, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 **אהרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

תנאיו של סעיף 10(1) לפקודת הראיות, הקובע כי האמרה "... נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו" וגם תנאיו של סעיף 10(2) לפקודה, הקובע כי האמרה "... נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה" מתקיימים לגבי עדותה של אורטל, היות ואמירת המתלוננת נאמרה בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו ולאחר שהייתה למתלוננת ההזדמנות הראשונה להתלונן על כך.

17. בנוסף לכך, אורטל העידה כי למקום הגיע אדם נוסף, שאמר לה: **"אל תתערבי זה בין בני זוג"**; ובהמשך אמר לשוטרים **"שהכל רנוע והכל בסדר"** (עמ' 17 לפרוט). לאחר שנפרסה לפני מסכת הראיות בשלמותה, התברר כי המדובר בחבר של הנאשם, ט ד. בהקשר זה אציין כי ט אכן אישר בעדותו ש**"הגיעה מישהי ולא יודע מאיפה היא באה, היא אמרה לאדווה (המתלוננת - י.ט.) 'תתלונני, לך תתלונני, אל תוותר לך' (עמ' 34 לפרוט).**

בהודעתו במשטרה אמר ט: **"... אני מכיר את הזוג וזה בסה"כ היה ריב לגיטימי בין בני זוג, השכנים ליד לא הצליחו לישון אז הזמינו משטרה" (9/ת).**

18. עדות נוספת שחיזקה את גרסת המתלוננת נשמעה מפיו של אלון, בעלה של אורטל, שסיפר כי הם התעוררו לשמע צעקות וקללות ובהמשך שמע קולות של חבטות ומכות. אלון, כמו אורטל, לא הכיר את הנאשם או המתלוננת עובר לאירוע והוא נטול כל אינטרס כלפי מי מהם. עדותו הייתה מהימנה והיא עלתה בקנה אחד עם מכלול העדויות. אלון הבהיר כי לא התקרב לאוהל של הנאשם והמתלוננת, ולא הוסיף פרטים שלא היה עד להם. עדותו התמקדה אם כן בקולות ובאמירות ששמע.

וכך מסר אלון בעדותו, מבלי שנסתר (עמ' 20-21 לפרוט):

"אני ואשתי ישנו בחוף המגדלור ובסביבות השעה 4 בבוקר שמעתי צעקות וקללות שהעירו אותי. לקח לי כמה שניות להתעורר ואז התחלתי לשמוע קללות בצורה מפורטת כמו: 'מזדיינת עם ערבים'. אחרי כמה שניות אני שומע משהו כמו שנשמע לי חבטות ומכות. ... אני שמעתי אישה צועקת: 'מה תעשה תדקור אותי?' ואז בשלב הזה החלטנו ביחד להזמין משטרה. ... בנוסף שמעתי צעקות של גבר שאומר שהאישה נתנה לו סטירה. הוא אמר: 'תראו אותה היא נתנה לי סטירה'."

19. בנוסף לכך, הגישה התביעה לבית המשפט, בהסכמת ההגנה, דו"חות פעולה של השוטרים שהוזעקו למקום על ידי אורטל ואלון.

השוטר סמואל פיטוסי ציין בדו"ח הפעולה שערך ביום 20.9.2014 בשעה 03:47 (ת/1) כי בהגיעו לזירה פגש בין היתר במתלוננת וביקש לשוחח עמה ביחידות. צוין כי המתלוננת **"מסרה כי .. היא וחבר שלה לשעבר ידועים בציבור מזה כ-8 חודשים והם גרים ביחד על החוף באוהל והיום הם יצאו**

לבלות והם החלו להתווכח והוא קילל אותה ואמר לה 'את מזדיינת עם ערבים' ולטענתה תקף אותה מילולית והיא בתגובה נתנה לו סטירה בפנים שלו והוא תקף אותה בכך שהוא נתן לה מס' בוקסים בפניה ואף ניתן לראות כי יש עליה סימני אלימות בכך שנראה על השפה חתך ואף מסרה כי כואב לה הראש והצוואר". בדו"ח צוין שהמתלוננת סירבה למסור לשוטר את שמו של הנאשם.

מצאתי לקבל את האמירה הנ"ל, כפי שתועדה בדו"ח הפעולה שהוגש בהסכמה, כראיה לתוכנה, מכוח החריגים לעדות שמיעה לפי סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות. המדובר באמרה של קרבן עבירה שנאמרה במקום האירוע ובסמוך לאחר ההתרחשות האלימה, ולמעשה מדובר בהזדמנות הראשונה שעלה בידי המתלוננת לספר אודותיו, לאחר שהנאשם עזב את המקום ופנה להרים.

השוטר שמעון בידוסה ציין בדו"ח הפעולה שערך ביום 20.9.2014 בשעה 09:16 (ת/2) כי לאחר שהנאשם אותר בשטח הררי, בסיוע של המתלוננת, הוא הכחיש את החשדות נגדו ואמר: **"זה היה רק ויכוח רגיל בין בני זוג אשר לא כלל אלימות ולא איומים"**.

20. לבסוף, הציגה המאשימה שתי תמונות צבעוניות של פניה של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע (ת/4), מהן ניתן להיווכח בסימני חבלות על לחייה ודימום בשפתה התחתונה.

21. מנגד, לא מצאתי לתן אמון בטענת הנאשם, לפיה הוא לא נקט באלימות כלפי המתלוננת. הנאשם ביקש למזער את האירוע לממדי ויכוח שגרתי שבין בני זוג, אחד מיני רבים, שלדבריו התגלעו ביניהם. הנאשם לא הצליח לתן הסבר לגרסת המתלוננת, החבלות שעל פניה ויתר העדויות מטעם התביעה באשר להתרחשות האלימה המתוארת, מלבד הכחשות גורפות.

יתר על כן, הנאשם אף שלל בתחילה, כך בעימות בינו לבין המתלוננת ובהודעתו במשטרה, את טענת המתלוננת כי היא סטרה לו. הנאשם הלן כלפי המתלוננת בעימות ביניהם (ת/3): **"החוקר אמר שהבאת לי סטירה. איזה סטירה הבאת לי?"**; המתלוננת השיבה לו: **"הבאתי לך סטירה כשתפסת אותי"**; ועל כך השיב לה הנאשם: **"מאיפה יש לך את הרעיון הזה?"**.

בחקירתו במשטרה השיב הנאשם בשלילה לשאלה האם המתלוננת נתנה לו אגרוף או סטירה. החוקר הקשה ושאל אותו: **"אז למה שתגיד שהיא נתנה לך סטירה?"** ועל כך השיב: **"לא יודע אני היא לא הביאה לי סטירה"**. בהמשך נשאל: **"למה שהיא תשקר שהיא הרביצה לך?"** והנאשם השיב: **"לא יודע"**. החוקר הוסיף: **"ואני אומר לך שאתה משקר ואתה יודע את זה היא הרביצה לך ואתה הרבצת לה"**, ועל כך אמר הנאשם: **"לא היא אולי עשתה לי עם החזה להתחכך בי היא אוהבת אותי..."** (ת/6).

ברם, בעדותו בבית המשפט הציג הנאשם גרסה הפוכה לחלוטין בעניין זה, מבלי שהשכיל לתת לכך הסבר, כך:

"... הלכתי לשכב לישון כי הייתי עייף מאד ופתאום הרגשתי סטירה חזקה מאד, וכל הפנים צלצלו לי. ישבתי ישיבה מזרחית בתוך האוהל והיא היתה בחוץ ומקללת אותי. אמרתי לה למה נתת לי סטירה, מה זו האלימות הזו?..." (עמ' 25 לפרוט').

נוסף לכך, לצד הכחשת הנאשם בפגיעה פיזית במתלוננת, הוא לא הצליח לתן הסבר לפניה החבולות ולגרסתה כי הוא זה שהכה אותה. בעימות ביניהם נשאל הנאשם על הפגיעה בשפתה של המתלוננת, אך לא היה לו כל הסבר לכך, על אף שאישר כי הפגיעה בשפה לא הייתה ביום שקדם לאותו היום. הנאשם העלה השערה: **"אולי היא נתקעה"**. כשנשאל ממה יכול להיגרם פצע בשפה התחתונה, השיב: **"אולי נשכתי את הלשון, יש הרבה דברים"**.

ואילו, בעדותו בבית המשפט, נשמעה לפתע גרסה מפורטת מיוזמתו, שלא עלתה בקנה אחד עם דבריו במשטרה, באלו המילים: **"יום לפני היא רצה אחריי בשביל ונתקעה בי בכתיף ופתחה את השפה. היא בטח רצתה לחבק אותי וככה נפתחה לה השפה"** (עמ' 25 לפרוט').

22. לא מצאתי לתן משקל רב לעדותו של ט, חברו של הנאשם מזה כ-20 שנה, אשר הגן על הנאשם וביקש להציג את פני הדברים כוויכוח תמים ושגרתי בין בני זוג. ט הקל ראש בכל ההתרחשויות וסיפר כי הוא ראה את הנאשם והמתלוננת "מתגלגלים" עם שמיכות בתוך האוהל ומחוצה לו והוא הגיע כדי להפריד ביניהם. ואילו, בחקירה הנגדית שינה גרסתו ואמר שלא הפריד ביניהם. יוטעם כי תיאור זה של "התגלגלות משותפת" כלל לא מצאה ביטוי בגרסאות שנשמעו מפי המתלוננת או הנאשם.

ט סיפר בעדותו כי שמע רעש של סטירה, ובעקבות כך הקיץ משנתו וניגש לאוהל של הנאשם. יש לציין כי עדותו לא הייתה קוהרנטית בעניין זה, משום שציין כי עובר לרעש של הסטירה שמע את הנאשם אומר "די די", כך שלא ברור הכיצד שמע זאת, בעוד רעש הסטירה הקיץ אותו משנתו. יתר על כן, אציין כי לשיטת הנאשם הוא הלך לישון עובר לקבלת הסטירה מהמתלוננת, וכלל לא טען שקדמו לה אמירות של "די די".

ט אישר בעדותו כי יעץ לשניים לא להגיש תלונה במשטרה והוסיף שגם המתלוננת לא רצתה להגיש תלונה, אבל השכנה, הכוונה לאורטל, "יושבת לה על הראש". בהודעתו של ט במשטרה הוא טען: **"זה בכלל לא מקובל האלימות ואנחנו נפתור את זה אח"כ, אני חבר שלהם שנים, תגידי לי מה המשטרה יכולה לעזור לזוגיות שלהם, או שמפה זה יכול רק להתדרדר"** (ת/10).

בעדותו נשאל ט היכן היה הנאשם כשהגיעו השוטרים והשיב שהנאשם הלך לשטוף פנים, בעוד אין חולק כי הנאשם הלך להרים ואותר רק בשעות הבוקר (ת/2).

הנה כי כן, התרשמתי שט ביקש לגונן בעדותו על חברו הנאשם, עד כדי כך שעדותו נמצאה רוויה בסתירות ובחלקה לא עלתה בקנה אחד אף עם גרסתו של הנאשם.

23. מכל אלה התרשמתי מעדות המתלוננת, אותה מצאתי עקבית, אותנטית וקוהרנטית והותירה רושם מהימן, ואני מסיק שהיא מסרה אמת בעדותה. המתלוננת לא הוסיפה פרטים או בדתה עובדות כדי להפיל את הנאשם, ההיפך הוא הנכון. התרשמתי שלא בחפץ לב חילצה את הפרטים הדרושים להבנת ההתרחשויות. עדות המתלוננת עלתה בקנה אחד עם יתר הראיות והעדויות שהציגה המאשימה ומצאתי לקבלה על פני גרסת הנאשם.

תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג

24. סעיף 380 לחוק העונשין קובע:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

סעיף 382 לחוק העונשין קובע:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:
(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;
(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.
(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

היסוד העובדתי - תקיפה הגורמת חבלה של ממש

25. הגדרת ה"תקיפה", כך בסעיף 378 לחוק העונשין, הינה רחבה וכוללת מגוון אפנים, כדלהלן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

משמעה של תקיפה אם כן היא "גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו; וכאשר המדובר במגע על ידי הפעלת כוח או בדרך אחרת" (מאשר 'הכאה', 'נגיעה' או 'דחיפה') - צריך שתהיה זו ב'מידה' שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". לגבי החלופות "המסוימות" כלומר, הכאה, נגיעה, או דחיפה, אין נפקא מינה מהי מידת הכוח הננקטת (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1513 - להלן: **קדמי**).

בנוסף לכך, נדרש בענייננו רכיב תוצאתי של "חבלה" כמשמעותה בסעיף 34 כד לחוק העונשין: **"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים"**; והדרישה שתהא זו חבלה "של ממש" זכתה לפירוש מרחיב, ומשמעותה שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית", להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי". עם זאת, "אפשר שדי בפגיעה גופנית שגורמת לכאב בלבד כדי שהפגיעה תהיה בגדר חבלה גופנית כנדרש כאן" (קדמי, עמ' 1522-1523).

26. על בסיס המקובץ לעיל, אני קובע כי הנאשם דחף את המתלוננת (אף לגרסתו), היכה אותה בכל גופה, בעיקר בראשה, וגרם לה לחבלות של ממש, אשר נצפו היטב על פניה הנפוחות ושפתה התחתונה המדממת.

היסוד הנסיבתי - מושא התקיפה הינו בן זוגו לרבות ידוע בציבור

27. הרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם מחייבת כי מושא התקיפה הינו בן זוג, לרבות הידוע בציבור כבן זוג (ראו: סעיף 382(ב) לחוק העונשין). אין חולק כי הנאשם והמתלוננת מעולם לא נישאו ועל כן נשאלת השאלה האם הקשר הזוגי ביניהם עונה על הגדרת "ידועים בציבור".

28. החקיקה הישראלית לא הנהיגה הגדרה אחידה ל"ידועים בציבור" (ראו: דניאל פרידמן, **"הידועה בציבור בדין הישראלי"**, עיוני משפט כרך ג', עמ' 459, 461) וקיימות דרישות שונות תלוי עניין בשלו נבחנת ההגדרה. כבר נאמר כי **"הגדרתה המשפטית המדויקת של 'הידועה בציבור כאשתו' היא קשה כקריעת ים סוף, או בלתי אפשרית כפתרון בעיית ריבוע העיגול"** (ע"א 42/65 דרדיאן נ' עמידר, פ"ד י"ט(3) 259).

29. הפסיקה (בעיקר בתחום דיני הירושה) מנתה מספר מאפיינים סובייקטיביים המציבים בני זוג, שאינם נשואים זה לזה, תחת כנפי הגדרת "ידועים בציבור". מאפיין ראשון, "קיום חיי משפחה", הנחלק למספר מבחני עזר: ההיבט האינטימי - יחסי אישות בין בני הזוג; ההיבט האמוציונאלי - לפי כל אחד מבני הזוג

רואה עצמו כבן-זוג, להבדיל מהשאלה כיצד הקשר ביניהם מתקבל כלפי חוץ; כוונת קביעות - כוונה לקשירת קשר קבע. מאפיין שני, ההיבט הכלכלי - ניהול משק בית משותף (ראו: ת"ע (ת"א) 7690/99; **ציפורה טרבלס נ' מיכל יוגב-גורן** (29/12/2002); ע"ז (חי) 2700/01 א' ה' נ' פ' ה' (24/05/2004); ת"ע (ת"א) 103911/06 **עזבון המנוח ג.ל נ' א.ל** (14/11/2010); ת"ע (חי) 4834-11-08 **עזבון המנוחה נ' פלוני** (27/03/2011)).

כב' השופט (כתוארו אז) ריבלין קבע בע"פ 9187/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.9.2005), לעניין הגדרת "בן משפחה" לפי סעיף 351(ה) לחוק העונשין, כדלקמן:

"ברור הדבר כי מגורים תחת קורת גג אחת - אף שהם עשויים להוות אינדיקציה חשובה לקיומה של זוגיות, אינם בבחינת תנאי הכרחי שבלעדיו, תמיד, אין. ...

ואכן, השאלה המכרעת אינה האם מתקיימים ניהול משק בית משותף או מגורים משותפים, אלא שיש לבחון את מהות היחסים בין בני הזוג, ובמקרה בו מעידה מהות זו על קיומה של מערכת זוגית וקשר בלתי אמצעי ויום-יומי בין בן הזוג לילדיה של בת הזוג, די בכך כדי לקיים את היסוד של 'בן זוג' לצורך הוראת הסעיף"

בית המשפט המחוזי בבאר שבע נדרש להגדרת "בת זוג" בהקשר לעבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, וקבע בע"פ (מח' ב"ש) 51412-10-12 **א' ד' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.5.2013), בין היתר, כך:

"בחינת השאלה אם בין המתלוננת למערער התקיימה מערכת יחסים זוגית צריכה להיעשות ברמה מהותית, ואין לייחס חשיבות רבה לשאלה אם השניים ניהלו משק בית משותף, או מגורים משותפים במשך כל השבוע, אם לאו".

30. הנה כי כן, מחד גיסא, לא כל "רומן חולף", המלווה ביחסי אישות הופך שניים לבני זוג; ומאידך גיסא, אין מקום לדקדק בבחינה טכנית של משך ואופי המגורים משותפים ו/או בחינת הנטל הכלכלי של ניהול משק הבית המשותף המוטל על כל אחד מבני הזוג. הבחינה היא מהותית, בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה, לפי המאפיינים שנסקרו לעיל, שיש בהם כדי אינדיקציות, לכאן או לכאן, באשר לכינונה של זוגיות.

31. על בסיס האמור לעיל, ולאחר שבחנתי את הנסיבות שלפניי, שוכנתי כי הנאשם והמתלוננת היו ידועים בציבור כ"בני זוג", למצער במועד הרלוונטי שבכתב האישום.

בעניין זה אציין כי הנאשם נשאל בחקירתו במשטרה כמה זמן הוא והמתלוננת בני זוג והשיב: **"בערך חצי שנה קצת יותר, שנינו גרים באותו אוהל ..."**; בהמשך נשאל האם הם מנהלים משק בית

משותף, והשיב: "אנחנו עושים קניות יחד. אנחנו בני זוג ..." (5/ת).

השוטר סמואל פיטוסי שהוזעק לזירה באותו הלילה ציין בדו"ח הפעולה שערך ביום 20.9.2014 בשעה 03:47 (1/ת) כי שוחח ביחידות עם המתלוננת, וזו מסרה לו בין היתר כי "היא וחבר שלה לשעבר ידועים בציבור מזה כ-8 חודשים והם גרים ביחד על החוף באוהל".

ט, חברו של הנאשם, מסר בהודעתו במשטרה (9/ת): "...אני מכיר את הזוג וזה בסה"כ היה ריב לגיטימי בין בני זוג ...".

הנאשם אישר בעדותו במשטרה כי הוא והמתלוננת נמצאים במערכת יחסים אינטימית וגרים יחד באוהל מזה כ-7-8 חודשים, אך הוסיף כי פעמיים בחודש היא נסעה לביתה שבמצפה רמון. הנאשם מסר כי המתלוננת חשדה בו שהוא בוגד בה, אך הוא נשבע לה שזה לא נכון (עמ' 24-28 לפרוט'). בחקירתו הנגדית ידע הנאשם למסור פרטים אודות משפחתה של המתלוננת ואף ציין כי אחד מבניה לן אצלם בזולה עם בת זוגתו.

המתלוננת מסרה בעדותה: "היינו פחות או יותר 6, 7 חודשים יחד, גרנו ב'זולה' באוהל על שפת הים, בחוף המגדלור באילת. ישנו ביחד על כל המשתמע מכך. חיינו כמו זוג לכל דבר". בהמשך עדותה, סיפרה המתלוננת כי היא אמרה לנאשם, שעה שביקש ממנה להסתלק, כך: "אמרתי לו: 'קודם כל זה בית של שנינו ולאן אלך בשעה 03:00 בבוקר, חושך וקר ואני עייפה והדברים שלי מפורזים בכל מקום'" (עמ' 5 לפרוט'). בהמשך עדותה ציינה המתלוננת: "היינו ביחד, זה היה מקום של שנינו. זה נקרא 'הזולה' של אחוני ואדווה'. זה היה הכינוי של הנאשם"; וכן: "היינו עושים קניות ביחד" (עמ' 8 לפרוט'). כשנשאלה לגבי נסיעותיה למצפה רמון הסבירה: "הציוד הכללי של היום יום נשאר ב'זולה' והייתי לוקחת איתי למצפה רמון ציוד אישי".

32. אציין כי לא מצאתי להידרש בעניינו זה, להצעת החוק למניעת אלימות במשפחה (תיקון - הגדרת בן זוג), התשס"ט-2009, שביקשה להוסיף להגדרת "בן זוג", שבחוק למניעת אלימות במשפחה, את התיבה: "ומי שמקיים מערכת יחסים זוגית". מעיין בהצעת החוק עולה כי התיקון בה למנוע אבחנה בין בני זוג המתגוררים תחת קורת גג אחת לבין בני זוג המקיימים מערכת יחסים זוגית ללא מגורים משותפים. ב"כ הנאשם ביקשה להסיק מהצעת החוק, אשר לא השתכללה לכדי תיקון החקיקה, כי המצב המשפטי כיום מחייב מגורים משותפים לצורך הכרה ב"בני זוג". כאמור עסקינן בהצעה לתיקון חוק למניעת אלימות במשפחה ואילו כאן עסקינן בחוק העונשין, כאשר ציינתי לעיל שנקבע בפסיקה מבחן מהותי להגדרת בני זוג, בעוד מגורים משותפים היא אך אינדיקציה לכך. יתר על כן, בנסיבות המקרה שלפניי, שוכנעתי כי הנאשם והמתלוננת דרו יחדיו תחת קורת גג של אוהל אחד, ואין בביקורי המתלוננת במצפה רמון כדי לפגום בכך.

33. מכל המקובץ, התרשמתי שהנאשם והמתלוננת, כל אחד מהם, ראה עצמו בן זוגו של האחר. בין השניים נרקם קשר זוגי שכלל יחסי אישות אינטימיים והם התגוררו יחדיו באוהל אחד בזולה שבחוף המגדלור באילת. הקשר ביניהם נמשך כ- 6-7 חודשים עד לאירוע המפורט בכתב האישום. לא התרשמתי כי מדובר ב"רומן נעורים" חולף, אלא מדובר בשניים בשנות החמישים לחייהם, אשר בחרו בסגנון חיים של מגורים משותפים באוהל אחד על שפת הים. הם ראו עצמם מחויבים זה לזה, ונודעו כזוג בסביבתם הקרובה. על כן, אני קובע כי במועד אירוע כתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו ידועים בציבור כבני זוג.

היסוד הנפשי

34. המדובר בעבירה של מחשבה פלילית תוצאתית; ובתור שכזו, בא על סיפוקו היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בדרך של "מודעות" כלפי מעשה התקיפה, היסוד הנסיבתי וגרימת החבלה של ממש; ו"פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה (קדמי, עמ' 1523).

35. כפי המקובץ לעיל, מצאתי לקבל את גרסתה של המתלוננת כמהימנה. שוכנעתי כי הנאשם הכה את המתלוננת בגופה ובעיקר בראשה, בסטירות ובאגרופים, פעם אחר פעם, ואף ליווה את המעשים באמירות של **"אני אראה לך מה זה, אני אראה לך מה זה"** (עמ' 5 לפרוט'), המלמדות בברור על כוונותיו לפגוע במתלוננת.

היסוד הנפשי נלמד אם כן מנסיבות ביצוע המעשים, מהן שוכנעתי כי הנאשם התכוון במעשיו לתקוף את המתלוננת ולפגוע בה תוך ועצם עיניו ביחס לגרימת החבלות בפניה, שהן פועל יוצא של המכות שהפליא בה.

36. למען הסר הספק, אציין כי לא נעלמה מעיני העובדה, שהמתלוננת היא זו שנקטה לראשונה באלימות פיזית כלפי הנאשם, בכך שסטרה לפניו, ברם אין בכך כדי להצדיק ביצוע מעשיו של הנאשם מיד לאחר מכן כלפי המתלוננת ובצדק נמנעה ההגנה בהגינותה מלטעון בעניין זה.

37. לאור האמור, אני קובע כי הנאשם תקף את בת זוגו וגרם לה בכך חבלה של ממש.

עבירת האיומים

38. סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש

שנים.

39. עבירת האיומים הנה עבירה של פגיעה בשלום הפרט והציבור בדרך של עשיית דין עצמית, המוצאת ביטוי בהטלת אימה על הפרט, לשם פגיעה בביטחונו, חירותו, שלמות גופו, בריאותו, קניינו ועוד. היסוד העובדתי בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות יסוד זה. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. על האיום לכלול אלמנט של "פגיעה", בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין שהיא נותרת ערטילאית, "שלא כדין" כלומר ללא הצדקה מכוחה של הגנה מהותית הקבועה בחוק. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינומבחן אובייקטיבידי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. ודוק, אין דרישת רכיב תוצאתי, היינו אין נדרשת התממשותם או התגשמותם של האיומים; אין נדרשת התקיימותו של נזק כלשהו למאויס ואין נדרש כי המאויס אכן יחוש מאויס או יחוש פחד כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי (ראו: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373; יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חוק העונשין, חלק רביעי, תשס"ו-2006, עמ' 2123; גבריאלי הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 442).

40. בבחינת היסוד הנפשי, נדרשת מודעות לרכיב העובדתי והנסיבתי ודרישה מפורשת של כוונה מיוחדת "להפחיד את האדם או להקניטו". המדובר בעבירה התנהגותית, כך שמשמעותה של הכוונה הינה המטרה. המבצע את העבירה פועל מתוך שאיפה להשגת היעד שהסעיף נועד למנוע מימוש. הכוונה מאופיינת ברצון "להפחיד" (להטיל אימה, לטעת פחד מפני תוצאה רעה) או "להקניט" (להרגיז או להכעיס) ונדרשת מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי יעד זה יתממש.

41. במקרה דנא שוכנעתי כי הנאשם איים על המתלוננת, הן באמירות שהשמיע שהיה בהן כדי להטיל פחד ומורא מפני פגיעות נוספות בגופה, והן בהנפת סכין לכיוונה - כך שכל אחת מהדרכים כשלעצמה מהווה איום, ולבטח השילוב ביניהן.

כאמור, המתלוננת מסרה במשטרה כי מלבד מטר קללות וגידופים שספגה מהנאשם, הוא אמר לה: **"תראי מה אני אעשה לך"** ו-**"טוב עכשיו את תראי מה זה"**, בעודו **"מחזיק את הסכין ומניף אותה"**. בעניין הסכין, ציינה כי **"משה יצא אל מחוץ לאוהל אל ה'זולה' שלו והביא משם סכין. הסכין הייתה חדה אבל אני לא ראיתי את הצבע של ידית האחיזה שלה כי היה חשוך. בתוך האוהל משה החזיק את הסכין עם היד שלו ותפס אותי עם היד השנייה שלו, ריתק אותי עם היד השנייה שלו ותוך שהוא מחזיק את הסכין ומניף אותה הוא אמר 'תראי מה אני אעשה לך'. אני עניתי לו 'נו תדקור אותי' וזה הימם אותו" (נ/1).**

במהלך העימות בין הנאשם למתלוננת היא נשאלה הכיצד איים עליה הנאשם, והשיבה: **"במילים, כל מיני אמר שיעשה לי. בשלב מסוים הוא איים סכין ואיים עלי"**; ובהמשך אף הדגימה, לבקשת

החוקר, הכיצד אחז הנאשם בסכין והניפו לכיוונה. ואילו הנאשם הגיב באמירה: **"למה השקרים האלה?"** ושלל כל נקיטת אלימות בינו לבין המתלוננת (ת/3).

אשוב לציין כי בעדותה מסרה המתלוננת, בהקשר לאיומים כלפיה והשימוש בסכין, כך (עמ' 5 לפרוט):

באיזשהו שלב הוא התחיל לצעוק עליי: 'אני אראה לך מה זה, אני אראה לך מה זה' ואז הוא קם והלך ונכנס ל'זולה'. ... הנאשם הלך והתיישבתי וחשבתי שהכל נגמר. פתאום הוא חזר עם סכין. יש לתאר שהוא יצא מהכיוון שם נמצאים כלי מטבח והגיע אליי עם סכין. פה יש משהו שאין לי הסבר אליו ואמרתי לו: 'אה, אתה רוצה לדקור אותי?', הוא לא ענה והמשיך להתקרב, אז אמרתי לו: 'אתה באמת רוצה לדקור אותי? אז בוא תדקור אותי' והתקרבתי אליו בישיבה. הדבר הבא שאני זוכרת שאני על הרצפה שוכבת והוא מחזיק אותי כנראה בכתף כדי שלא אברח והוא בא מעליי והסכין מונפת מעליי (העדה מדגימה בידה) וצעק: 'עכשיו תראי מה זה'. פתאום הופיע חבר של הנאשם מאחור, אני לא זוכרת בדיוק מה הוא אמר, כנראה הוא ניסה להרגיע ואמר לו: 'תביא את הסכין' והוא לקח לו את הסכין...".

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת מה גודל הסכין שאחז הנאשם, והיא הדגימה בידה מרחק של כ-10 ס"מ. בהמשך נשאלה האם ייתכן ומדובר במצת ולא בסכין, ועל כך השיבה: **"אין שום סיכוי כי הוא החזיק את זה ביד. הנאשם בא אליי עם היד מונפת כדי לדקור ואם לא היו לוקחים לו את הסכין מהיד אני לא יודעת איך זה היה נגמר"**; ובהמשך עדותה שבה על גרסתה במשטרה והוסיפה: **"מה שהיה שהוא צעק לי: 'את תראי מה זה, את תראי מה זה' והוא חזר עם הסכין. אחרי שהוא חזר עם הסכין הוא הניף אותה מעליי ואמרתי לו: 'אתה רוצה לדקור אותי?' ואז יכול להיות שהוא הלך ושוב חזר עם הסכין ושיטח אותי על הגב ואיים עליי ואז חבר שלו הוציא לו את הסכין מהיד" (עמ' 14 לפרוט).**

כאמור, לא רק שמצאתי לתן אמון במלא בגרסת המתלוננת, אלא שדבריה במשטרה ובבית המשפט קיבלו תימוכין בעדותם של אורטל ואלון שנכחו בזירה.

אורטל מסרה בעדותה כי לאחר שהגיעה לאוהל של הנאשם כדי לראות מה מתרחש, ושה על עקבותיה לאחר שחברו אמר לה שאל לה להתערב מפני שמדובר בבני זוג, היא שמעה קללות ואיומים, ביניהם את האמירה: **"אני אדקור אותך יא מזדיינת עם ערבים"**, ולכן הזעיקו את המשטרה למקום. אורטל נותרה איתנה בדעתה גם לאחר שב"כ הנאשם הקשתה ושאלה האם היא בטוחה ששמעה את הנאשם אומר: **"אני אדקור אותך"**, ולא את המתלוננת אומרת: **"תדקור אותי"** (עמ' 19 לפרוט).

אלון מסר בעדותו כי שמע אישה צועקת: **"מה תעשה תדקור אותי?"** (עמ' 21 לפרוט).

לעומת זאת, הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה כל שימוש בסכין, ונשבע כי לא אחז סכין בידו (ת/6). בעדותו בבית המשפט, נשמעה לראשונה גרסו לפשר טענותיה של המתלוננת בנוגע לאחירת הסכין שיוחסה לו; וכך מסר: **"היה לי טבק ומצית, לקחתי את המצית מהאווהל ויצאתי החוצה, 4 מטר הלכתי, נזכרתי שהטבק באווהל, באתי לקחת את הטבק מהאווהל והיה לי מצית ביד, באתי להיכנס ועוד חשבתי לפייס אותה והמצית היתה ביד שלי והיא חשבה שאני רוצה לדקור כי היא חשבה שזה סכין. אמרתי לה מה אני רוצה לדקור אותך, ישר לקחתי את הטבק ועליתי להרים לזולה שלי"** (עמ' 25 לפרוט').

ט בעדותו מסר שלא ראה את הנאשם אחוז בסכין או במצת (עמ' 40 לפרוט').

42. כפי שצינתי, מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה, קוהרנטית ואוטנטית לכל אורכה. לא שוכנעתי כי המתלוננת ביקשה להפליל את הנאשם או לטפול עליו אשם שווא. התרשמתי כי תגובותיה של המתלוננת למראה הסכין היו הגיוניות, בנסיבות אליהן נקלעה. עדותה נתמכה בעדותם של יתר עדי התביעה. מנגד, הנאשם לא רכש את אמוני. לא נשמע מטעמו כל הסבר לכך שכבש את עדותו בנוגע ל"תרחיש המצת", לפיו יצא מהאווהל, בעיצומה של ההתרחשות האלימה בינו לבין המתלוננת, כדי לעשן כשבידו מצת בלבד, ואז לאחר 4 מטר בלבד, שב על עקבותיו כדי לקחת טבק, אך אז המתלוננת סברה שהוא עומד לדקור אותה, ולכן פנה להרים, עד שאותר על ידי השוטרים. תרחיש זה, לא רק שנשמע לראשונה בעדותו בבית המשפט, הוא אינו משתלב במכלול הראיות שנשמעו בבית המשפט. התרשמתי כי הנאשם פרס תמונה עובדתית חלקית ומגמתית, לעתים לא הגיונית, על מנת להציג עמדה תמימה וקורבנית. מצופה היה מהנאשם שיציג לבית המשפט את אותו מצת כסוף שעלול היה להדמות לסכין באורך 10 ס"מ, אך מסיבותיו הוא נמנע מלעשות כן. אף חברו של הנאשם, ט, אשר התרשמתי כי ביקש ככל יכולתו לגונן עליו, הן במהלך האירוע והן בעדותו בבית המשפט, ניסה ככל יכולתו להמעיט מחומרת המעשים, היות ולהבנתו דובר בוויכוח רגיל בין בני זוג, מסר כי לא ראה סכין, אך גם לא ראה מצת.

43. אשר על כן, אני קובע כי הנאשם אמר למתלוננת **"אני אראה לך מה זה, אני אראה לך מה זה"**, ובסמוך לאחר מכן הביא סכין מאזור הזולה והניפה באופן מאיים לכיוון המתלוננת, על אף שהסכין לא נמצאה. בעניין זה יש להזכיר כי הנאשם נמלט מהמקום בטרם הגיעו השוטרים ונמצא רק בשעות הבוקר באזור ההרים.

44. מכל המקובץ, באתי לכלל דעה כי התגבשו רכיבי עבירת האיומים מצד הנאשם, הן בשל האמירה: **"אני אראה לך מה זה..."** והן בשל הנפת הסכין לכיוונה, ולבטח שילובם של השניים. דבריו ומעשיו של הנאשם לא נאמרו בעלמא, שכן הם לוו בנקיטת אלימות בפועל כלפי המתלוננת ואין לי כל ספק כי הם גרמו לפחד ומורא בקרב המתלוננת, כפי שהיו משפיעים באופן דומה על כל אדם סביר אחר. התנהלותו של הנאשם מלמדת כי אמר למתלוננת את האמירות המיוחסות לו והניף לעברה סכין מתוך כוונה ברורה לטעת בה פחד ומורא והוא היה מודע, ברף הסתברות גבוה, כי אמירותיו ומעשיו יפחידו את המתלוננת.

סבורני כיכל אדם בר דעת היה מודע לכך שהאמירות שהנאשם הפנה למתלוננת עלולות להפחיד או להקניט, כך שניתן להחיל בעניינו את הלכת הצפיות. נוכח הקשרם של ההתבטאויות והמעשים של הנאשם, אני קובע כי

מדובר באיומים בפגיעה שלא כדין בגופה או בחירותה של המתלוננת, שנאמרו בכוונה להפחידה או להקניטה.

לפיכך הוכחו יסודותיה של עבירת האיומים - הן בשל האמירות והן בשל הנפת הסכין.

סוף דבר

45. אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ה, 12 יולי 2015.